

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2008. december 7.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

FELELŐSEN ÉLNI

Lekció: Jn 17,4-12

Alapige: Mt 24,45-51

„Ki tehát a hű és okos szolga, akit azért rendelt szolgálói fölé az Úr, hogy kiadja nekik az eledelt idejében? Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura, amikor megjön! Bizony, mondom néktek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt. Ha pedig a gonosz szolga így szólna szívében: késik az én uram, és szolgatársait verni kezdené, és együtt enne és inna a részegekkel: megjön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja; akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.”

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük ezt a szigorú számadást, amit mennybemeneteledkor Atyádnak adtál. Köszönjük, hogy te valóban megőrzöd a tieidet. Áldunk a te hűségédért.

Köszönjük, hogy a te irántunk való szereteted jele az is, hogy most itt lehetünk és hallhatunk rólad. Kérünk, hogy ne csak rólad hangozzék emberi beszéd, hanem a te tulajdon teremtő igéd érkezzék meg a szívünkhöz.

Köszönjük, hogy lehet veled találkozni. Ahol a te igéd megszólal, ott mindennütt jelen vagy. Áldunk azért, mert olyan sokunk életét megváltoztattad már. Köszönjük, hogy nálad érdemi válasz van a kérdéseinkre, és valóságos megoldást kínálsz a problémáinkra. Bocsáss meg, ha másutt keressük ezeket, bocsáss meg, ha már lemondtunk arról, hogy megtaláljuk.

Köszönjük, Urunk, hogy nem nekünk kell téged valahogy megtalálnunk, mert te azért jöttél, hogy megkeresd és megtartsd, ami elveszett. Kérünk, nyúlj utána a mi elveszett életünknek.

Beszélj velünk egészen személyesen most a te igéden keresztül. Köszönjük, hogy amikor ítéletet hirdetsz, akkor is a te kegyelmed van mögötte. Amikor próbákat engedsz ránk, azt is szeretetből teszed. Köszönjük, hogy minden cselekedetednek célja van, ami mindig a mi javunkat munkálja.

Bocsásd meg, hogy olyan keveset értünk ebből. Bocsásd meg, valahányszor a mi értelmünk ítélőszéke elé állítjuk a te kijelentéseidet és tetteidet. Szeretnénk

most megalázkodni előtted. Szeretnénk igazat adni neked. Engedd, hogy tapasztaljuk is, hogy igazad van.

Kérünk, szólj hozzánk az ígén keresztül. Add, hogy ne hiába legyünk itt, és a te beszéded tisztítsa, újítsa meg, formálja egészen újjá gondolkozásunkat, jellemünket, egész életünket.

Ámen.

Igehirdetés

A múlt vasárnap megtanultuk, hogy az advent szó az adventus Domini latin kifejezés rövidítése, ami azt jelenti: az Úr eljövetele. Ez arra utal, hogy akik Jézus Krisztusban hiszünk, várjuk az Ő ígéréteinek beteljesedését, ami szerint ennek a világkorszaknak a végén Ő nagy hatalommal és dicsőséggel megjelenik, véget vet minden gazemberségnek, nyomorúságnak, nélkülözésnek, és a benne hívőket magához veszi az Ő mennyei dicsőségébe.

Mi tehát nem a világ végét várjuk, hanem valakit várunk, akit ismerünk. Akiről tudjuk — mert megmondta előre —, hogy az Ő második eljövetelekor — amire várunk —, mint bíró jelenik majd meg, de Ő az, aki előbb már, mint vádlott, odaállt a helyünkre és Isten igazságos ítéletét elszenvedte helyettünk a kereszten.

Szép református hitvallásunk, a Heidelbergi Káté az 52. kérdés és feleletében így fogalmazza ezt meg:

K: Milyen vigasztalásod van abból, hogy Krisztus visszajön „ítélni élőket és holtakat”?

F: Az, hogy minden háborúságomban és üldöztetésemben felemelt fővel várom Őt az égből ítélőbírámul, aki előbb érettem Isten ítélőszéke elé állt és rólam minden kárhozatást elvett, hogy Ő mind a maga ellenségeit, mind az enyéimet örök kárhozatra veti, engem pedig minden választottaival együtt a mennyei örömbé és dicsőségbe magához vesz.

A Krisztust ismerő, adventet élő, hívő ember tehát ezt a Jézust várja.

Múlt vasárnap Isten ígéje arra figyelmeztetett minket, hogy a Krisztust váró ember tudatos életet éljen, és ne sodródjék. Mert ellenkező esetben ennek a világnak sokféle áramlata könnyen magával ragadja, és oda juthat, ahova nem szeretne. Tudatos, sőt céltudatos életre bátorít minket Isten.

A Zsidókhöz írt levélből vett képpel élve láttuk, hogy Isten az Ő ígését, mint egy biztos iránytűt, a kezünkbe adta, Jézus Krisztus pedig ott a túlparton, mint világítótorony mutatja a célt, és ezért — maradva ennél a képnél — a mi életünk hajója mindenféle viharon át épségben megérkezhet majd a célba. Szükséges tehát tudatos életet élni, és nem sodródni.

Ebben a példázatban, amit most olvastunk, Jézus Krisztus arra hívja fel a figyelmünket, hogy az Őt váró hívő ember felelős életet kell hogy éljen. Nemcsak a tudatosság, sőt céltudatosság jellemzi a hívőt, hanem a felelősség is. Mert tudjuk, hogy amikor Ő visszajön, kérdezni fog, és a kérdéseire felelnünk kell. Mi közvetlenül neki vagyunk felelősek, és ennek a felelősségnek a jegyében történhet az egész földi életünk.

Mit jelent a felelősség?

Felelős az az ember, aki vállalja a tetteit és azoknak a következményeit. Sőt, aki a tettei következményeire való tekintettel cselekszik. Tudja, hogy minek mi lesz a következménye, és azt számításba veszi, mielőtt cselekedni kezd. Nem utána fogja a fejét. És felelős az, aki a reá bízott értékekkel el tud számolni — mert ebben a példázatban Jézus erről beszél, hogy lesz elszámoltatás.

Arról van itt szó, hogy egy gazdaember bizonytalan időre elutazik, és addig a gazdaságát rábízta a szolgálaira. Fontos, hogy mivel töltik a gazda távollétében eltelt időt. Aki felelősen él, az nem azt számítgatja, hogy hátha ma még nem jön vissza, s talán holnap sem, hanem végzi mindennap azt, amivel megbízták. Aztán bármikor jön vissza, készen találja.

Ezért mondja Jézus: boldog az a szolga, aki felelősen él, és amikor megjelenik váratlanul a gazda, éppen munka közben találja. Felelőtlen az, aki úgy tesz, mint a többi szolga, akikről itt szó volt: elkezd enni, inni a részegesekkel, verekedni, mert ma még úgysem jön vissza, hátha holnap sem jön vissza, aztán beleéli ebbe magát. Egyszer csak megjelenik a gazda, és számadásra hívja őket. És ott már nem lehet kapkodni és rendezni a rendetlenséget.

Megtévesztő számunkra az, hogy ebben a világban hosszú ideig lehet következmények nélkül gazemberkedni. Erre mondja Pál apostol: „vigyázzatok, mert a napok gonoszok!” Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a napok el akarják hitetni velünk, hogy vég nélkül ismétlődnek, pedig egyszer befejeződik, és egyszer mindnyájunknak meg kell állnunk az Isten ítélőszéke előtt. Akkor is, ha ezen ma valaki kacag, vagy legyint, vagy azt mondja: hol van az még! Isten igéje igaz, és nem fenyegetni akar minket, hanem segíteni, figyelmeztetni, hogy amíg lehetőségünk van, addig rendezzük a dolgainkat.

Éppen erről szól ez a mai ige, hiszen az advent a készülődésnek az ideje is. De nem a karácsonyra való készülődésé, hanem a Jézus Krisztus megjelenésére való felkészülésé. S mit jelent készülni, felkészülni a vele való találkozásra? Azt, hogy az életünkben felhalmozódott sok rendetlenséget és rendezetlenséget elkezdjük rendezni. Azt jelenti, hogy amit még lehet, a mulasztásaink közül megpróbálunk pótolni. Hogy egy lelki nagytakarítást kezdünk el, aminek a vége az lesz, hogy a helyére kerül sok minden és sok mindenki. Az életünkben rend lesz, és ettől kezdve mondhatja a mi életünk gazdája azt, amit itt olvastunk: boldog az a szolga, aki ilyen rendezett életet él.

Mert sokszor elfelejtjük, hogy ebben az eszement hajszában, amibe belekényszerülünk, szétrázódnak a dolgaink. Összekeverednek, és magától semmi nem marad rendezett állapotban. Ezért újra és újra rendet kell tenni. Nem beszélve arról, hogy sötét, bomlasztó erők működnek ebben a világban, amik elsősorban a közösségeket támadják. Tessék körülnézni csak a legszűkebb körünkben: milyen iszonyatos támadásnak van kitéve minden házasság, család, munkahelyi közösség, lakóközösség, nemzeti közösség.

Nem véletlenül nevezi a Szentírás az ördögöt diabolosznak, szétdobálónak, aki igyekszik egymásnak ugrasztani bennünket, szövetségeseket is egymás ellenségeivé vagy jobb esetben ellenfeleivé tenni, és eljuttatni oda, hogy mindenki vetélytársat lássunk, vagy ha lehet, ellenséget is. Ha csak az utolsó két-

három hónap tapasztalataiból mondhatnék itt el valamit, kétségbeesnénk amiatt, hogy felnőtt, érett, tekintélyes emberek milyen felelőtlenül gondolkoznak, beszélnek és cselekszenek, és hogy ennek milyen tragédiák a következményei. Nemhogy a cselekedeteik következményeit nem vállalják, ami a felelősség egyik megnyilatkozása, hanem nincsenek is olyan helyzetben, hogy vállalhatnák a cselekedeteik következményeit, és mégis cselekszenek. Mert sokszor gondolkozás nélkül cselekszünk, és gondolkozás nélkül beszélünk, és ezzel mérhetetlen sok kárt okozunk egymásnak és magunknak.

Ha csak arra gondolunk, hogy Istentől kapott értékeinket milyen lazán, milyen könnyedén herdáljuk el. Az időnket, amit nem tudunk megsokszorozni és visszahozni, az egészségünket, a kapcsolatainkat. Hogy tesszük tönkre azokat, akik hozzánk a legközelebb állnak, s akiket állítólag szeretünk, és hogy pusztítjuk önmagunkat is – iskolázott, felelős és sokszor nagyon büszke, öntudatos emberek. És miután belátja valaki, hogy ez nem jó, sokszor akkor sem tudja abbahagyni.

Komoly figyelmeztetése ez a mi Urunknak, hogy felelős életet szabad, lehet és kell élnünk. Ezzel szemben olyan sokan – ahogy ma mondják – lazára veszik a dolgot, és ezt a lazaságot gerjeszti körülöttünk a világ is. Megvan ennek az ideológiája is, mert ugye mi már állítólag nagykorú emberek vagyunk, akiknek senki ne írja elő, hogy mit tegyünk és mit nem, mert mi független, szabad, autonomosz, öntörvényű emberek vagyunk.

Ne tegyünk már úgy, mintha mi valóban mindig, mindnyájan tudatosan és felelősen cselekvő felnőttként élnénk. Csak egy-két kiragadott példa szomorúan szemlélteti, hogy mennyi felelőtlenesség bújlik meg az életünkben. Felelőtlenül fecsegünk össze-vissza ezzel sok bajt okozva. Pedig meg van írva a Szentírásban, Jézus mondta, hogy minden felelőtlen szóért számon kér bennünket az ítélet napján.

Fantasztikus felelőtlenességgel töltik el sokan az ifjúkorukat. Az egész házasság előtti, vagy „tartós kapcsolat” előtti szexualitás a tökéletes felelőtlenesség jegyében zajlik. Ki számol ott a következményekkel, amiket előre vállalni is kész? Felelőtlenül kötnek házasságot sokan, vagy meg sem kötnek, mert nem is akarja elkötelezni magát sok ember. Nem vállal felelősséget. Mindennek csak az előnyeit akarjuk élvezni, a velejáró teher, áldozat, az ijesztő, az nem kell, vagy fizesse meg az árat más, és hozza meg az áldozatot más valaki.

Tisztességesnek látszó nők kivetik a hálójukat kiszemelt férfiakra, és kíméletlenül szakítják el őket a feleségüktől és a gyerekeiktől. És a tönkretett gyerekekkel kell küszködnünk, és nem lehet begyógyítani azokat a sebeket, amiket az ilyen hányaveti, felelőtlen cselekedetek okoznak.

Tekintélyes, büszke férfiak, mint fabábu sodródnak a szennyel, és ahogy a Biblia írja a Példabeszédek könyvében, mint ökör a vágóhídra, úgy mennek az idegen asszony után, mérhetetlen szenvedést okozva ezzel annak, akinek egyszer szerelmet és hűséget vallottak és ígértek, de ugye lazára vesszük: Azt ma már nem úgy kell gondolni. Sokaknak, másoknak is, meg magunknak is szenvedést okoznak. Oda süllyedtünk, hogy sokszor már észre sem vesznek emberek,

hogy milyen felelőtlenül rombolnak. Ha meg tudatosan teszik, az még ennél is szomorúbb.

Pedig ez is meg van írva a Bibliában ugyanott, a Példabeszédek könyvében, hogy aki a más asszonyához bemegegy, és azt megérinti — ilyen finoman mondja a Biblia —, büntetés nélkül nem marad. No de kit érdekel az, hogy mi van megírva a Bibliában? Ki gondolja, hogy ez ma is érvényes és működik?

Sokszor még azt sem vesszük komolyan, ami itt elhangzik. A napokban történt, hogy egy kis társaság beszélgetett, és ott valaki beszámolt arról, hogy mit csinál. Valaki megszólalt: te, éppen most a közelmúltban volt erről szó a templomban, és azt hallottuk, hogy Isten ígéje ennek az ellenkezőjét tartja jónak. Te most annak az ellenkezőjét teszed? Ott voltál akkor? Ott voltam, de nem hallottam semmi ilyet — mondja.

Még az értelmünkig sem engedjük, hogy eljusson Istennek az utat mutató ígéje, nemhogy ahhoz igazítanánk az életünket. Mert lazára vesszük. Ki gondolja, hogy egyszer Isten minden olyan ígét számon kér rajtunk, amit hallottunk vagy olvastunk. Ez is meg van írva. Jézus mondta: Ő nem kárhoztat senkit. A beszédek, amiket mondtam nektek, és nem vettetek komolyan, azok ítélnék majd el titeket az ítélet napján. Veszélyes dolog ígét hallgatni. Életmentő is, kivirulhat, meggazdagodhat annak az élete, aki azt komolyan veszi, és megőrzi Isten a sokféle sodrásban, és célhoz vezet, vagy ha valaki nem veszi komolyan — mint itt ezek a szolgák —, akkor ítéletté lesz a számára.

Láttuk a múltkor, hogy az egész szórakoztató ipar azokon szórakozik, akik ilyen sodródó, tartás nélküli emberek. A divat-biznisz meg öltöztet és vetkőztet bennünket, és még a maradék kicsi pénzt is mosolyogva kiszedi sokak zsebéből, közben nem vesszük észre, hogy kivetkőztetett sokakat emberi mivoltukból is, és egy-egy kritikus helyzetben, családi veszekedés vagy válóper alkalmával nem ismer magára az ilyen önmagából kivetkőző ember, és nem ismernek rá azok sem, akikkel együtt él.

Emberek csalják egymást évek óta, de mosolyogva megjelennek társaságban, vagy megjelennek itt a templomban is. Két asszony nem hajlandó egymásnak megbocsátani és kibékülni, de el mernek jönni ugyanannál az asztalnál úrvacsorázni. Nagy büszke vallásosok soha nem jönnek ide az úrasztalához töredelmes bűnbánattal, mert nekik nincsenek bűneik, vagy azt is lazára lehet venni. És miközben büszkélkednek a vallásosságukkal, még soha senkinek nem beszéltek Isten szeretetéről, és gyerekeik sosem látták őket imádkozni. És felelőtlenül adjuk a rossz példát azoknak, akikért pedig Isten felelősekké tett minket, legközelebb a gyermekeinknek is. Hol van itt a felnőttesség, az érett nagykorúság, miközben ezeket a károkat a legtöbbször nem is tudjuk helyrehozni.

Ha ádvent a készülésnek az ideje, akkor tudatosítanunk kell magunkban, hogy ez a készülés nem azt jelenti, hogy kétszer annyi élelmiszert vásárolunk arra a néhány munkaszüneti napra, mint amennyi szükséges, miközben mások karácsonykor is fűtetlen lakásban lesznek majd, hanem hozzálátunk egész konkrét módon egy lelki nagytakarításhoz. Vagy mondjuk ki akkor: jobban érezzük magunkat a szemétkben, azok között a dolgok között, amik Isten előtt utálatosak.

De ha valaki tisztulni akar, felülemelkedni önmagán, kibontakozni, és azt a gazdag életet élni, amire Jézus Krisztus hívja a benne hívőket, akkor hozzá kell látni a takarításhoz. Akkor az, amit felelőtlenül csináltunk, nem kaland volt, nem botlás, nem buli volt, hanem az bűn volt. És a bűnnek egyetlen megoldása van, mert azt nem lehet emberi erőfeszítéssel jóvátenni, csak isteni kegyelemmel megbocsátani. És a megoldás az: leleplezem, nevén nevezem, őszintén megvallom. Bízom abban, hogy Isten a megbánt bűnt megbocsátja, és ad erőt elhagyni is. Ezt nevezik nagytakarításnak. Ez jelenti azt, hogy valaki készül a Jézus Krisztussal való találkozásra.

Ellenkező esetben elszórakozhatja az életét úgy, mint ahogy ezek a szolgák itt. Aztán megjelenik a gazda, és a mi számunkra ez már hátborzongató, amit itt olvastunk: „akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja...” Ez nem fenyegetés, hanem figyelmeztetés. Ezt nem én találtam ki, hanem Jézus Krisztus mondta először is, meg azóta is sokszor azoknak, akiket szeret, és ettől akar megmenteni.

Ez magyarul azt jelenti: ha valaki tudatosan készül a Jézus Krisztussal való találkozásra, s nem akarja, hogy készületlenül lepje meg őt ez, akkor az már ma hozzálát ahhoz, hogy amiről ő is tudja, hogy nem jó, tisztátalan, netalán Istennek utálatos az életében, azt elítéli és igyekszik szabadulni tőle. Abbahagyja a rossz szokásait, amivel az idegeire megy a családnak. Végre nem mindig a mások bűneit sorolja, hanem a magáét nevezi néven. Ez azt jelenti, hogy végérvényesen, radikálisan szakít a szeretőjével, és azokról gondoskodik, akikért Isten őt felelőssé tette, és akikért egyszer felelősséget vállalt. Visszaviszi a lopott holmit, megadja a kölcsönt. Leállítja a szennyes fantáziálását, amikor az beindul. Időt szán a gyerekeire, és őszintén törődni kezd velük. Előveszi a poros Bibliát, és megtanulja ahhoz igazítani az életét, ha egyáltalán isten-féltő embernek tekinti magát.

Ebből ilyen konkrétumok következnének. Enélkül érvényes az, amit Pál apostol így ír: vannak, akiknél megvan a kegyesség látszata, de annak az erejéről fogalmuk sincsen. E nélkül a konkrét nagytakarítás nélkül menthetetlenül elsodor bennünket a világ, és bekövetkezik az, amit itt Jézus mond ennek a példázatnak a végén.

Tudom, hogy könnyebb erről beszélni, mint ezt megvalósítani, mert ez áldozatokkal is jár. Lemondással. Ez fájni fog – mondta egyszer valaki, amikor belegondolt abba, hogy mi történne, ha most munkához látna. Mondtam neki: fájni fog, de fájjon egyszer végre neked az, amit felelőtlenül csináltál, és ne csak mások szenvedjenek miatta. Ez egyszer fáj, akkor, amikor valaki eljut a döntésre, és munkához lát.

Akkor le kell mondani sok mindenről. Miről? Talán le kell mondani valami pillanatnyi élvezetről, de ugyanezzel megszabadul az ember a lelkiismeret-furdalástól, az álmatlan éjszakáktól, a sehova sem vezető gondolati pörgéstől, hogy akkor most hol az én helyem, kihez tartozom, kiről kell gondoskodnom? Megszabadítja ez a döntés és ez az engedelmesség az embert sok olyan nyomorúságtól, ami miatt szenvedünk.

Azért is nehéz ez, mert ezek a problémák és nehéz helyzetek hosszú idő alatt alakulnak ki. Éveken át söpörjük a problémákat a szőnyeg alá. Éveken át begyakoroljuk a képmutatást. Úgy teszünk, mintha... Mintha felelősen élnénk és cselekednénk. És amikor világos pillanatainkban rádöbbenünk valamire, igyekszünk azonnal ködösíteni, vagy valami mámorba menekülni.

Nehéz itt a megoldást megtalálni azért is, mert egyre fokozódik az a hajsza, amiben élünk, és egyre nagyobb az a feszültség, ami körülvesz, és egyre nő az a kötelező stressz, amiből nem tudunk kimenekülni. És amikor előnti a világot a hazugság és az erőszak, akkor nehéz megtalálni és vállalni az igazság és egyenesség útját.

És azért is nehéz hozzálátni az ilyen nagytakarításhoz és új kezdéshez, mert sokszor egyedül marad az ember. Ha a másik nem partner, vagy a többiek nem azok, akkor még nehezebb. No de nem annál inkább bele kellene kapaszkodnunk végre abba, akiben meg lehet fogózni?

Aki Megtartónak jött,
 aki tegnap és ma és örökké ugyanaz,
 aki soha nem hazudott,
 aki mindig a mi érdekeinket nézi, és nem a magáét, és
 aki egyedül tud nekünk megadni mindent, amire szükségünk van itt és az örökkévalóságban?

Úgy hívják: *Jézus*. Ő megtalálható mindenütt, ahol ketten vagy hárman az Ő nevében összejönnek. Ahol róla hiteles információ hallatszik. Itt is itt van.

És ma még hív bennünket. Ma még nem jött vissza a gazda. Ma még van lehetőség abbahagyni a szórakozást meg a felelőtleniséget, amiről itt a példázatban olvastunk. Még hozzá lehet látni a rendeződéshez. A magunk ereje kevés ehhez, de Ő ígéri, hogy támogat, segít és győzelemre visz bennünket. És aki vele kezd el új szakaszt, az megtapasztalja, hogy valóban igaz, amit a keresztség szereztesében mondott: „Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Ő az egyetlen, aki nem vonja vissza ígéretét, akire számíthatunk. Ő az egyetlen, aki azon a napon is velünk lesz majd, amit senki nem oszthat meg velünk: a halálunk napján, sőt utána is, mert mindörökké magához veszi a benne hívőket. Aki pedig őt visszautasítja, az mindörökre nélküle marad. Ezt nevezi a Biblia kárhozatnak.

Azt mondják, az idén szegényebb karácsonyunk lesz, mint korábban. Ki kellene ezt használni tudatosan és felelősen, és a tárgyaktól egymáshoz kellene fordulni, önmagunktól Jézushoz kellene megérkezni. Ha olyan nagy reformátusok vagyunk, akkor meg kellene reformálnunk a karácsony ünneplését, vagyis visszaalakítani az eredeti tartalmához és jelentéséhez. Akkor lenne igazán ünnepünk, és az tenné ünnepé utána a hétköznapokat is.

Az első karácsonykor sem volt könnyebb a helyzet. Akkor is tombolt az állam, Augustus császár szorította az adóprést, ezért volt az összeírás is, ami miatt Máriának 120 km-t kellett gyalognia a 9. hónapban, a szülés előtt Názaretből Betlehembe, hogy az adóköteleseket összeírják, és felemeljék mindenkinek az adóját. A nagy római birodalomban a törvényesség látszatát fenntartva

rengeteg igazságtalanság történt, mint ahogy ma is. Virágzott a korrupció, senki sem törődött a betegekkel és a munkanélküliekkel — és ekkor jött el Jézus ide közénk, otthagya a mennyei dicsőséget azért, hogy megtanítsa minket felelős életet élni.

Ő felelős életet élt. Ő tökéletesen függött az Atyától, tudatos küldetésben járt. Többször említi, hogy csak azt mondja, amit rábízott a Küldője. Csak azt cselekszi, amit az Atya akar elvégezni általa, és ahogy olvastuk a Jn 17-ben, Ő számot adott arról, amit rábíztak: Elvégeztem a munkát, amivel megbíztál, megőriztem mindenkit, akikért felelőssé tettél.

Ezt a Jézust várjuk mi vissza. És addig is, amíg szemtől-szembe találkozunk vele, Ő emel ki minket sokféle felelőtlenységünkből, és tanít meg emelkedett életet élni. Nem fölényeset, hanem emelkedettet, ahonnan az embernek rálátása van önmagára is, az eseményekre is, és megtanul Isten szemével látni és értékelni.

Ma még nem jött vissza a gazda, de visszajön. És amíg időnk van, addig rendezhetjük rendezetlen dolgainkat. Addig találhatunk vissza hozzá. Ahogy egyik szép énekünk mondja: Ma még lehet, ma még szabad,
Borulj le a keresztnél.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük ígéreteidet, és köszönjük, hogy te mindet teljesíteni fogod.

Köszönjük, hogy sokféle nyomorúságunk közül nézhetünk előre, és ha még nem látunk is semmit, a hitünkkel tényként kezelhetjük, hogy egyszer majd megjelenysz, minden szem meglát téged, és véget ér minden szenvedés és nyomorúság.

Könyörülj rajtunk, Urunk, hogy tudjunk készülni és elkészülni erre a találkozásra. Köszönjük, hogy nem mondasz le rólunk, ezt bizonyítja számunkra, hogy most is beszéltél velünk erről. Segíts, hogy mi se mondjunk le magunkról. Segíts, hogy ne törődjünk bele abba, hogy így kell tovább élnünk, és így kellene meghalnunk, amilyen állapotban most vagyunk.

Könyörülj rajtunk, hogy ne érezzük jól magunkat felelőtlenységünk hulladékainak a dombján. Adj erőt hozzálátni a nagytakarításhoz. Köszönjük, hogy tisztaságot és rendet te fogsz teremteni az életünkben. Köszönjük, hogy nem hagyod magára azt, aki munkához lát. Indíts és vezess minket Szentlelkeddel.

Bocsásd meg mindazt, amivel vétkeztünk ellened és mások ellen. Nem akarjuk szaporítani a bűneinket. Bocsáss meg minden mulasztást, amit már nem tudunk pótolni. Hisszük, hogy te ki tudod pótolni még ezeket is.

Kérünk, vezess minket a te igéddel. Adj nekünk érzékenyebb lelkiismeretet, gyorsabb lelki reagálást. Tedd könnyűvé a neked való engedelmeskedést, hiszen te mindent a mi érdekünkben parancsolsz nekünk.

Segíts el minket érett felnőttekhez méltó, felelős életre, hogy a testben hátralevő időnként valóban a te akaratod szerint tudjuk eltölteni.

Ámen.